

கி.ரா வின் பிஞ்சுகள் நாவலில் புலப்படும் நம்பிக்கை, பழக்க வழக்கங்கள்
சடங்குகள்

பி. ஸ்ரீதேவி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ எஸ். ராமசாமி நாயுடு ஞாபகார்த்த கல்லூரி, சாத்தூர்-626203, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Beliefs, Habits and Rituals in Ki.RA's Pinchukal

P. Sridevi a,*

^a Department of Tamil, Sri S. Ramasamy Naidu Memorial College, Sattur-626203, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
srivenki2000@gmail.com

Received: 23-04-2022
Revised: 28-04-2022
Accepted: 03-05-2022
Published: 09-07-2022

ABSTRACT

Ki. Rajanarayanan is a celebrated, veteran Tamil writer who has recorded the lives of people in "Karisal Kaadu", which means area of black cotton soil. His stories are set in the aforementioned area in and around Kovilpatti. People of this area have unique culture, beliefs, customs and rituals. They worshipped their land, nature and natural forces like all ancient communities do. This belief led them into following certain customs like: rituals for small pox victims, applying the paste of finely ground red chillies on the deity of Lord Ganesha for rain, snacking on flies, processing and preserving onions, consideration of mushroom as non vegetarian by a sect, naming birds following taxonomy, making bullets from soil and using it for hunting, processing the soil and using it to build houses. These people are keen observers of nature and hence possessed abundant knowledge about nature and its components like flora and fauna. Ki. Ra is the first writer to register the life of this geographic area and people; He has a clan of writers following his footsteps. This research focuses on the rituals, beliefs and customs of the people of 'Karisal' (black soil) area through Ki. Ra's novel Pinchukal.

Keywords: Pinchukal, Ki. Rajanarayanan, Karisal Literature, Beliefs, Customs, Rituals

முன்னுரை

தமிழர்களிடையே பலவிதமான பழக்கவழக்கங்கள் மண்டிக் கிடக்கின்றன. அதில் கரிசல் வட்டாரத்திற்கென்று தனியான பழக்க வழக்கங்கள், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள் உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் படிப்பவர்களை ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதாய் அமைந்துள்ளது. இயற்கையை அழகாக சித்திரிப்பதில் வெற்றி கண்டவர் கி.ரா. நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்க்கையை வாசிப்பவர்களின் மனவோட்டத்தில் கொண்டு வரக்கூடிய நேர்த்தி அவரின் படைப்புகளில் மிகச் சிறப்பாய் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். நோய்களுக்குக் கூட கிராமங்களில் தெய்வத்தின் பெயர் வைத்து வணங்கும் சடங்குமுறை, தெய்வத்தின் மனத்தைக் குளிர வைத்தால் மனிதன் குறையில்லாமல் வாழலாம் என்ற நம்பிக்கைமுறை இவையனைத்தும் அவரின் படைப்புகளில் காணப்படும் சிறப்புகள். அதனை இக்கட்டுரை வழிக் காண்போம்.

வெங்காயம் பக்குவப்படுத்துதல்

சிறிய 'பொசல் வண்டி டக்கு' மாதிரி நீளமான, வெங்காயக் கோக்காளியை நிரைந்து, அதுக்குள் நிறைய ஈராங்காயம் (வெங்காயம்) போட்டு முகடு கூட்டி வேய்ந்திருந்தார்கள். இப்படி வெங்காயத்தை

மழைக்கும் நனையாமல் வெயிலுக்கும் காயாமல் காற்றோட்டமாய் வைத்திருந்தால், கெட்டுப்போகாமல் அதை ரொம்ப நாளைக்கு இருப்பு வைத்துக்கொள்ளலாம் (Rajananarayanan, 1979). வெங்காயத்தை எப்படி பக்குவப்படுத்தி வைப்பது என்ற கரிசல் வட்டாரப் பழக்கம் இன்றளவும் உலகின் எப்பகுதியில் வாழ்வோருக்கும் தேவைப்படும் பழக்கமாகும். ஒவ்வொரு பொருளையும் எத்தனை நாளைக்கு எவ்வாறு பக்குவப்படுத்துவது என்பது இயற்கையோடு இயற்கையாய் வாழ்ந்த இம்மக்களுக்கு மிக பரிட்ச்சயமான ஒன்றாக இருந்துவந்துள்ளது.

அம்மை நோயும் சடங்குமுறையும்

அம்மை நோய் கண்டு இறந்து போனவர்களுடைய வீட்டில் அழுகைச் சத்தமோ சங்கு, மேளம் முதலிய சத்தங்களோ இருக்காது. பக்கத்து ஊரிலுள்ள மிகவும் நெருங்கிய சொந்தக்காரர்களுக்கும் கூட சொல்லியனுப்ப மாட்டார்கள். காதும் காதும் வைத்தது போல் அவ்வளவு ரகசியமாய் உடனே ஒரு அகலமான துப்பட்டியை விரித்து அதில் இறந்து பட்டவரை புரட்டித் தள்ளி, துப்பட்டியின் விளிம்புகளை முடிந்து அதுக்குள் ஒரு நீளமான கம்பை கொடுத்து அதைத் தோள்களில் தாங்கி தூக்கிக் கொண்டு சுடுகாட்டுக்கு வேகமாய்ப் போவார்கள். தூரத்திலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு, ஒரு ஆள் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டு போவது போல் தெரியும் (Rajananarayanan, 1979).

அம்மை நோய் கண்டு இறந்தவர்களின் இறப்புச்சடங்கு நிகழ்வினை கரிசல் வட்டாரங்கள் எப்படி நிகழ்த்தியிருந்தன எனும் நிகழ்வு இங்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அது தெய்வத்தின் சாபத்தால் நிகழ்ந்தது ஆதலால் தெய்வக்குத்தம் வந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக அவர்கள் செய்யக்கூடிய ஒவ்வொரு செயலும் வித்தியாசமாக உள்ளது.

மேலும் அம்மை நோய் பரவியுள்ள வீட்டுக்கு யாரும் வரக்கூடாது என்பது ஊரின் கட்டுப்பாடு. பூரண குணமாகி மூன்று முறை தலைக்கு தண்ணீர் விட்ட பிறகு தான் யாரையும் அவர்கள் பார்க்கலாம். தலைக்கு மூன்றாவது தண்ணீர் விடுகிற அன்று அந்தக் குடும்பத்தார் எல்லா வீடுகளிலும் செய்கிற மாதிரி ஒரு சிறிய கொண்டாட்டம் போல ஏற்பாடு செய்திருப்பார்கள். முற்றத்தில் காயும் வெயில் சூடு ஏறுவதற்காக தவளைப்பானை நிறைய பச்சை தண்ணீரும் அதில் வேகம் குறையும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது துள்ளு மாவு இடித்து தயாராகிக்கொண்டிருந்தது பானகமும் நீர் மோரும் தயார் பிஞ்சுகள் பக்கம் 53, 54 அம்மை குணமாக உடம்பில் சோப்பு சீயக்காய் ஓடுவதில்லை பருத்தி இலைகளிலிருந்து இடித்து பிழியப்பட்ட சாறை மேலே ஊற்றி தேய்த்து குளிப்பாட்டுவார்கள் இதோடு அவரை இலைச் சாற்றையும் சேர்த்துக் கொள்வார்கள் (Rajananarayanan, 1979).

கிராமங்களில் அம்மை நோய் கண்டவர்கள் கடைபிடிக்கக் கூடிய பழக்கவழக்கம் இங்கே காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தலைமுறை தாண்டிய பல பேருக்கு தெரியாத நிகழ்வுகளாய் இவையாவும் அதிசயித்துப் பார்க்கப்படும் நிகழ்வுகள் இங்கே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அம்மன் வீட்டில் இருக்கும் போது சுரர் என்கிற தோசை சத்தமும் சுரர் என்கிற தாளித்த சத்தமும் கேட்க கூடாது. என்பதும் கிராமத்தார் இடையே கடைபிடிக்கப்பட்டு வந்த பழக்கம் (Rajananarayanan, 1979).

மழை பற்றிய நம்பிக்கை

மழை இல்லாத வருடங்களில் பிள்ளையார் மீது மிளகாய் வத்தலை அரைத்துப்பூசினார்கள். அதைப் பார்க்கப் பிள்ளைகள் கூட்டம்; ஒரே குவி; அந்தப் பிள்ளையார் மேல் ஏற்கனவே வெயில் கொளுத்துகிறது. இப்பொழுது இது வேறே. பிள்ளையார் தன் அம்மாவிடம்- பார்வதி தேவியிடம் - போய் காந்துதே அய்யோ காந்துதே என்று கூப்பாடு போட்டு அழுவாராம். உடனே பார்வதிதேவி பிள்ளையின் நிலையை எடுத்துச் சொல்லி பரமசிவனிடம் மழை பெய்ய வேண்டியதும், மழை பெய்து பிள்ளையாரை குளிப்பாட்டி அரைத்துப் பூசிய மிளகாய் விழுதின் தப்பனத்தைக் கரைத்து பிள்ளையாரைக் குளிர வைத்து விடுமாம். மழையை வரவழைக்க ஒரு தந்திரம் (Rajananarayanan, 1979).

இதுபோல் பிள்ளையாரின் மீது சாணி அரைத்து ஊற்றுவது, கஞ்சி காய்ச்சி ஊற்றுவது என்று கிராமங்களில் மக்களிடையே காணப்பட்ட மழைக்கான நம்பிக்கை சார்ந்த சடங்கு முறைகள் அதிகம். இதுபோல் செய்தால் மறுநாளே மழை வந்துவிடும் என்பது மக்களிடையே காணப்பட்ட நம்பிக்கை. இன்றும் சில இடங்களில் இது போன்ற நிகழ்வுகள் கரிசல் வட்டாரங்களில் நடைபெற்றுக் கொண்டதான் இருக்கின்றது.

பழக்கவழக்கம்

மண்ணை வைத்து வீடு கட்டும் வழக்கம் கிராமங்களில் காணப்பட்டுள்ளது. மண்ணை உழுது விவசாயம் செய்த மக்களுக்கு அம்மண்ணின் இயல்பை இயல்பாகவே கண்டறியும் தன்மை அவர்களிடம் இருந்தது.

மண் உருண்டை களுக்கு அவர் சாதாரண கரம்பை மண்ணையோ வேறெ மண்ணையோ உபயோகப் படுத்தமாட்டார். நல்ல நத்தத்து மண் வேண்டும். அதுதான் கல் மாதிரி இருக்குமாம். காய்ந்தவுடன் கீழே விழாமலும் இருக்கும். சாம்பல் நிறம் உள்ள அந்த மண்ணை அவர் விரும்பி சேகரித்து வைத்திருந்தார். அது தின்பதற்கும் ருசியாக இருக்கும். கிராமத்தில் அந்த மண்ணைக் கொண்டு தான் வீடுகள் கட்டுவார்கள். மழைக்குக் கரையாது (Rajananarayanan, 1979). மண்வள ஆராய்ச்சியே அவர்களிடம் நிகழ்ந்துள்ளது. விளைச்சலுக்கும், வீடு கட்டுவதற்கும் எந்தெந்த மண் தான் சிறந்தது என்கின்ற சிறந்த ஆய்வு சாதாரண மக்களிடம் இயற்கையாகவே காணப்பட்டுள்ளது.

உணவுப் பழக்க வழக்கம்

ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் ஒவ்வொரு உணவுப் பழக்கவழக்கம் காணப்பட்டுள்ளது. கிராமங்களில் மக்கள் அன்றாட உணவுப் பொருள்களில் இயற்கையில் கிடைக்கும் பொருட்களை உண்டாலும் சிலசமயங்களில் அரிதாக கிடைக்கக்கூடிய பொருட்களை உண்பது வழக்கம். ஆயின், மழைக் காலத்தின் பொழுது வரக்கூடிய ஈசலைப் பொரித்து உண்பது என்பது கிராமங்களில் பல இடங்களில் காணப்படக் கூடிய பழக்கமாக உள்ளது.

சோளத்தை வறுத்துப் பொரியாக்கி உண்பதுபோல் ஈசலையும் வறுத்துப் பொரியாக்கி உண்பார்கள். இதில் நீண்டநாள் முறை என்று ஒன்று உண்டு. அகலமான வட்டச் சட்டியில் வறுத்த ஈசலைப் பரப்புவார். அதன் மேலே திரும்பவும் கருப்பட்டிப் பாகு; அப்புறம் வறுத்த ஈசல்கள். இப்படி மூன்றையும் வரிசையாக மாற்றி மாற்றிப் போட்டு இந்த சட்டியை வெயிலில் காட்டி துணியில் வண்டு கட்டி எடுத்து வைத்துக் கொள்வார். இது ரொம்ப நாளைக்கு இருக்கும் கெட்டுப்போகாமல், பசித்த நேரத்தில் சட்டியில் மேலிருந்து கீழாக கரண்டி வைத்து எடுப்பது போல் இரும்பு அகப்பையால் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு உண்பார் (Rajananarayanan, 1979).

ஈசலை உண்ணும் வழக்கம் கரிசல் நில மக்களிடையே காணப்பட்டது என்பது தெளிவு. ஆயின், அதனை கருப்பட்டி சேர்த்து பக்குவப்படுத்தி உண்ணும் முறை படிப்பவருக்கு வியப்பைத் தருவதாக உள்ளது.

காளான் தாவர இனம் என்றாலும் அதை மாமிசம் என்றே சொல்லி தள்ளி வைக்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். அது ஒரு ராட்சசனுடைய எழும்பாம்! என்பது கிராமத்தில் உள்ள ஒருவகை சாதிப் பிரிவினரின் நம்பிக்கையாய் உள்ளது (Rajananarayanan, 1979).

பறவைகள் பற்றிய அறிவு

கிராம மக்கள் விலங்குகள் பறவைகளுடன் அதீத தொடர்புடையவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களது வாழ்க்கையில் விலங்குகளும், பறவைகளும் அதிகமான உதவியை செய்தது என்பதில் அவர்களுக்கு ஆழ்ந்த நம்பிக்கை உண்டு. பறவை இனங்கள், அதற்குப் பெயர் வந்த காரணம்,

அவைகளின் இயல்புகள், இவை அனைத்தையும் துல்லியமாக அறிந்திருக்கக் கூடிய இவர்களின் வாழ்க்கையில் அவைகளும் தினசரிப் பொருட்களாகவே கடந்து சென்றிருக்கின்றன. தேன் கொத்திப் பறவை பெரிய உருவமும் அடர்த்தியான ரோமங்களும் உடையது. தேனீக்கள் கடிக்க முடியாதபடி அதன் உடல் அமைப்பு, அதன் மீது விஷக்கொடுக்கு அதிகமாக உள்ளது. இதையெல்லாம் பற்றிய ஒரு பார்வை பிஞ்சுகள் நாவலில் சிறப்பாக இடம்பெற்றுள்ளது.

பறவைகளில் கூடியது காகம் குரங்குகள் மாதிரி அதுக்கு உள்ளூர் ஆட்களை நன்றாக அடையாளம் தெரியும். காக்காய் பிடிக்கிறவன் உள்ளூரில் பிடிக்க முடியாது எனும் கிராமத்து உண்மையை பதிவு செய்துள்ளார். அதுபோல் குயில்களில் இரண்டு இனங்கள் இருக்கின்றன. போர்க்குயில், கருங்குயில் என இரண்டு. இதில் கருங்குயில் கூவும்போது கேட்பவர்களுக்கு மனசு வலிக்கும். போர்க்குயில் ஒருவித சிரிப்பைவேகமாக பிர்க்கா உதிர்ப்பது மாதிரி ஒலிக்கும். போர்க்குயிலுக்கு அதன் நிறத்தினால் அந்தப் பெயர் வந்தது. இது கூட அவர் சொல்லித்தான் இவனுக்குத் தெரியும். அதுக்குப் பின்னால் ஒரு போர்க்குயில் என்றால் சண்டை போடுவதில் கெட்டி என்று தான் நினைத்திருந்தான் (Rajananarayanan, 1979).

குயில்களின் வகையைப் பிரித்து அதற்றின் பெயர்க் காரணம் கூறி நம்மை வியக்க வைக்கிறார். இதேபோல் வளையத்தான் பறவையின் திறமையை மிக அழகாகப் பதிவு செய்துள்ளார். மைனா விவசாயிகளின் தோழன். கிளியை விட மிக அழகாகப் பேசும், மனிதர்களைப் போலவே பேசிக்காட்டும் என்பதுவும் சிறந்த தகவலாக அமைந்துள்ளது. மேலும் மைனா பயிர் பச்சைகளைக் கெடுக்கும் புழுக்களைத் தின்று நமக்கு நன்மை செய்யும் என்றும்; பழம் தானியம் மட்டும் உண்ணும் பறவைகளின் மாமிசம் சுவையானது என்றும், தானியமும், புழு பூச்சியும் உண்ணும் பறவைகளின் மாமிசம் சுமாராக இருக்கும் என்றும் கூறி இருப்பது நல்ல ஆய்வாக அமைந்துள்ளது.

விலாங்கு மீன் பற்றிய நம்பிக்கை

விலாங்கு என்பது பாம்பு உருவில் உள்ள ஒருவகை மீன் நாளப்பட்ட விலாங்கு தண்ணீர் கரையில் உள்ள வேலி புதர்களில் உள்ள பறவை முட்டைகளையும் சிலசமயம் பறவைகளையும் கூட ராத்திரி நேரங்களில் போய் பிடித்து தின்று விடும் என்று கிராமத்து சிறுவர்கள் நம்புகிறார்கள்.

"ராத்திரி நேரத்திலே இரை கிடைக்காத சமயம் விலாங்கு ஊருக்குள்ளே வந்து இறை புடிக்குமாம். கோழிக் கூண்டுக்குள்ளே நுழைஞ்சி தூங்கிற கோழியைப் பிடிச்சிட்டுப் போயிருமாம். இப்படிப்பட்ட விலாங்கு மீனைப் பிடிக்க ஒரு தந்தரம் செய்வாங்களாம். ஒருநாள் கோழி பிடிச்சிட்டுப் போன பழக்கத்துக்கு அது மறுநாளும் வருமாம். அது வர பாதையில் நிறைய சாம்பலை நெடுக கனமாத் தூவி வச்சிருவாங்களாம். அவ்வளவுதான்; அது மேலே சாம்பல் படப்பட அதோட வழக்கும் தன்மை போயி அப்படியே ஒண்ணுஞ் செய்ய முடியாமக் கிடக்குமாம். காலையிலே எழுந்திருச்சதும் நாம அதை எடுத்துக்கிட்டு வந்து கறிவச்சித்திங்க வேண்டியதுதான்!" இப்படியும் ஒரு நம்பிக்கை சிறுவர்களிடையே காணப்பட்டது (Rajananarayanan, 1979).

குழந்தைகளின் விளையாட்டு

கிராமத்துப் பிள்ளைகளிடம் பல விளையாட்டுகள் காணப்பட்டன. அவை அனைத்தும் செலவு இல்லாத பொருட்களை வைத்து விளையாடும் விளையாட்டு. அவர்களிடையே காணப்படும் இப்பழக்கம் மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

ஒட்டு புல்லின் பச்சை நிறக் கதிர்களை ஆபரணங்களாக்கி நெத்திச்சுட்டியாகவும், ஜடை பில்லையாகவும், தலையில் ஒட்ட வைத்திருந்தார்கள். கொக்கராளிப் பூவை மூக்குத்தியாகவும், துத்தூரிப்பூவை கம்மலாவும் போட்டிருந்தார்கள். பனை ஓலையில் செய்த வளையல்கள் கைநிறைய்ய. மெல்லிய நீளமான கீரைத்தண்டில் இடம் விட்டு ஒடித்து உரித்த கழுத்து ஆபரணங்கள். அதில் சிகப்புக்

கீரைத்தண்டு ஆபரணம், பச்சைக் கீரைத்தண்டு ஆபரணம் என்று இரண்டு வகை. பல்லக்குப் பாசிகளின் ஊடே நூல் கோர்த்து செய்யப்பட்ட பலநிறமான விதம் விதமான ஆபரணங்கள் (Rajanarayanan, 1979).

பிள்ளைகள் விளையாடும் விளையாட்டில் உள்ள நேர்த்தி புலப்படுகிறது. இயற்கையில் கிடைக்கும் இலை, தளை, ஓலை என்று அனைத்தையுமே ஆபரணங்களாக்கி அழகு பார்க்கும் வழக்கம் நம் கரிசல் பூமி குழந்தைகளிடம் காணப்பட்டது தெரியவருகிறது. மேலும் யானை விளையாட்டு, உப்புக் கட்டி விளையாட்டு, பருப்புக் கடைந்து விளையாட்டு என்று சிறு குழந்தைகள் இயல்பாக விளையாடும் விளையாட்டுக்களில் எந்தவித ஏற்றத் தாழ்வுமின்றி மனமகிழ்வு மட்டுமே இருந்தது. மண்ணையும், கல்லையும் வைத்து விளையாடிய பிள்ளைகளிடம் நான், எனது என்கின்ற எண்ணத்தைத் தாண்டி, நாம் என்கின்ற பொதுவுடைமை அதிகமாக இருந்த காலம் அது. இது என் பொருள் தொடர்பே, என்கின்ற குறுகிய வட்டாரத்தில் சிக்கித் தவிக்கும் இன்றைய குழந்தைகளுக்கு கிடைக்காத பொக்கிஷமான வாழ்வு, அன்றைய காலகட்ட குழந்தைகளுக்கு கிடைத்தது. கிராமங்களே நாட்டின் முதுகெலும்பு என்ற காந்தியின் எண்ணமும் இந்த பொதுவுடைமை தாக்கத்திலிருந்து பிறந்ததாய்த் தான் இருந்திருக்கும். விளையாட்டில் கூடக் குறுகிய மனப்பான்மையை வளர்க்க விடவில்லை நம் மக்கள். இன்றைய நகர மய வாழ்க்கை நான், எனது என்று ஒவ்வொருவரையும் தனித் தனி கூட்டிற்குள் அடைத்து விட்டது (Bakthavatchala Bharati, 2001).

முடிவுரை

ஆயின் கரிசல் வட்டார மக்களின் வாழ்க்கை முறையை அவர்களது பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், அவர்கள் பறவைகளுடன், விலங்குகளுடன் வைத்திருந்த தொடர்பு அவைகளின் பழக்கங்கள் இவை யாவற்றையும் கிரா. வின் பிஞ்சுகள் நாவலின் வழித் தெளிவாக உணர முடிகின்றது. கரிசல் வட்டார மக்களின் இயல்பான வாழ்க்கையே நாவல் முழுவதும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அம்மக்கள் அவர்களுக்கென்று கடைபிடிக்கும் சடங்குகளும், நம்பிக்கைகளும் நம்மை வியக்கச் செய்வதாய் உள்ளது. நகர்புறங்களில் வாழக்கூடிய மக்களுக்கு தாங்கள் தொலைத்த கிராமங்களின் மண்வாசம் இந்நாவலில் அதிகமாக மணக்கின்றது.

References

Bakthavatchala Bharati, (2001) Ki. Ra. Vin. karisalpayanam, kaalachuvadu pathippagam, Chennai, India.

Rajanarayanan, K., (1979) pinjugal, Annam pathippagam, Thanjavur, India.

Rajanarayanan, K., (2014) Karisal Kathaigal, Annam pathippagam, Thanjavur, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License